

DE VREDES-EXPEDITIE VAN HENRY FORD IN DEN HAAG. (*foto's „Rembrandt"*).

Zaterdagmorgen, ongeveer 11 uur arriveerde, kort na den gewonen trein de extra trein met het bekende Ford-gezelschap (zie ook een der vorige nummers van Panorama) uit Copenhagen (via Bentheim) aan het Station der H.IJ.S.M. te 's-Gravenhage, waar de leden door een Regelings-Commissie werden ontvangen. De leden van deze commissie droegen allen een witten armband, waarop het woord „Peace" (Vrede). Foto links: De drukte op het perron, waar de aangekomenen door de leden der Regelings-commissie zooveel mogelijk in de daarvoor ingerichte ontvang-kamer werden geleid, waar hun ververschingen werden aangeboden. Foto rechts: Een gedeelte van de enorme hoeveelheid bagage, die het beschikbare stationspersoneel handen vol werk gaf.

ARTHUR MONNIER HARPER. †

ANNA FUCHS. †

Te Scheveningen is op 26-jarigen leeftijd overleden de begaafde violist ARTH. MONNIER HARPER, die zich ook op het gebied der vliegtechniek in ons land een grooten naam wist te verwerven door zijn samenstelling van een nieuw systeem vliegtuig. — ANNA FUCHS, de bekende tooneelspeelster, is een dezer dagen te Amsterdam overleden. — Mr. M. J. C. M. KOLKMAN, die benoemd is tot Tweede-Kamerlid voor Nijmegen.

Mr. M. J. C. M. KOLKMAN.

besloten. Zijn, nu overleden, vader deed zulks nooit, maar dat waren andere tijden. Je moest tegenwoordig weten te geven en te nemen. Hij had lange toespraken aangehoord, of beter: hij had zich gehouden alsof hij ze aanhoorde, wat nog vermoeiender is, en zoowaar zelf ook nog met een kort woord de fair geopend. Het gejuich, dat daarop uitbrak, verergerde zijn hoofdpijn nog, en het toen gezongen volkslied had hem bijna onwel gemaakt. Doch eindelijk kon hij met goed fatsoen verdwijnen, en deed dit.

In zijn paleis teruggekomen, zocht hij fluks zijn eigen vertrekken op, en verschanste zich in de onschendbaarheid van zijn private leven. Niemand mocht hem daar storen vóór vier uur. Om dien tijd zou hij met generaal Rump het hospitaal gaan zien, het eerste dat men tot dan in de residentie had ingericht, en waar gisteren een aantal gewonden van het front was ondergebracht.

Het was nu nog nauwelijks drie uur, en de monarch kon dus een weinig uitrusten alvorens de generaal zich zou aanmelden.

Toen hij zijn kleedkamer binnenging, stond Sund, zijn eerste kamerdienaar, hem op te wachten. Op 's mans strakke buiging antwoordde de vorst met een vriendelijk gebrom. Dan liet hij zich behoedzaam in een zwaren Louis XV-stoel neer, en Sund, als op een noodsein ijlings toeschietend, knielde bliksemsnel aan zijn voeten en maakte handig de molières los. Dan schoof hij de schoenen voorzichtig van de eenigszins gezwollen voeten.

„Dat lucht werkelijk op," zei de vorst met een flauwen zucht van behaaglijkheid.

Sund vroeg, of hij een bad moest klaar maken.

„Neen, ik moet eerst wat tot mijzelven komen," zei half fluisterende de monarch, en hij opende bij het spreken de oogen niet eens, „je kunt wel zoolang hiernaast gaan."

De kamerdienaar boog diep, ofschoon de vorst nog steeds met gesloten oogen zat, en liep achterwaarts naar zijn wachtvertrekje, dat met een zwaar gordijn van de kleedkamer gescheiden was.

Al spoedig dommelde de vorst nu in, en hoewel afstammeling van een zeer oude dynastie, zag hij er nu al heel burgerlijk uit met de groote dichte oogleden onder het wijkende lage voorhoofd, en den openhangenden mond, aan welken een knorrend gesnork ontvlood. De atilla van zijn generaals-uniform, met een zondvloed van ridderorden overdekt, was een weinig opgesjord door het voortdurend afzakken van het lichaam in den leunstoel, en de blauwgebiesde broekspijpen plooiden wat wanordelijk om de beenen boven de saumon-zijden kousen-voeten. Zijn geheele verschijning, zooals hij daar snorkend en passief temidden van zijn losgeknoopte en verkreukelde staatsiebullen neerzat, herinnerde aan een tooneelspeler, een heldenrol, die in de pauze een tukje doet.

De goede man was ook werkelijk vermoeid. Het was een ingespannen tijd voor hem, nu met den oorlog. Wel hadden zijn legers tot nu toe gezegevierd, maar er heerschte toch reeds een vreeselijke nood. Hij tobde er vaak over.

Niet dat hij het helpen kon, maar wanneer je, zooals hij, iets voor je volk voelde, dan trok je het je aan. In een paleis staat een honderdtal menschen, die den vorst toejuichen, niet overluid maar toch voldoende om een prettigen indruk te maken. De vorst maakt het militair saluut, en stapt in zijn auto. Rump volgt hem. En nauwelijks heeft de lakei het portier dichtgeslagen of met een afschuwelijk gegil giert de auto heen.

„Onze legers staan er nog maar prachtig voor, majesteit," zegt Rump onder het rijden.

„Natuurlijk, natuurlijk," antwoordt de monarch verstrooid.

„In de buurt waar ze nu slag leveren, is de vijand in de minderheid. Ver in de minderheid."

„Zoo, zoo ?" doet de vorst op eenigszins doffen toon. Onmiddellijk voegt hij er echter levendiger, vol overtuiging, aan toe: „De vijand is ook moréel minderwaardig. Dat moeten we ook niet uit het oog verliezen."

Al pratend is het hospitaal in eenige minuten bereikt. Autoriteiten, officieren van den geneeskundigen dienst, hoofdverpleegsters hebben zich in de hal opgesteld om den vorst te verwelkomen. Deze geeft, naar zijn nieuw grondbeginsel, allen de hand, ondervangt mogelijke toespraken en andere

leven zoo rijk aan afleiding als het zijne behoefde je niet den geheelen dag aan al die narigheid te denken, maar een onbeduidend voorval kon je gedachten in die richting leiden.

En hij vond dat ellendig, want hij hield van zijn onderdanen, en was zachtzinnig van aard. . . . . .

Tegen vier uur staat de vorst gewasschen, gebor-steld, gekapt en welverzorgd voor den spiegel, en wacht de komst van den generaal. Als deze wordt aangediend, stapt de monarch hem fluks tegemoet, en beiden wandelen al pratend de breede marmertrappen af. Vóór het

Een kijkje op de tentoonstelling van Inlandsche kunstwerken, georganiseerd door de Vereeniging „Kunstarbeid" te Djokjakarta (N.-I.).

Een kijkje op de tentoonstelling van Inlandsche kunstwerken, georganiseerd door de Vereeniging „Kunstarbeid" te Djokjakarta (N.-I.).

Nog een interessant hoekje op de tentoonstelling van Inlandsche kunstwerken, georganiseerd door de Vereeniging „Kunstarbeid" te Djokjakarta (N.-I.).